

slag til Lov om Forandring i Bekendtgørelsesmaaden for retslige og lignende Bekendtgørelser, og det gik ud paa, at efterhaanden som Privilegierne for Stiftstidenderne bortfaldt, skulde man træffe Overenskomst med en Bogtrykker, som skulde for en vis Betaling forpligte sig til i et Blad at optage retslige og andre Bekendtgørelser, og et saadant Blad skulde saa, som det hedder i Lovforslaget, fremtræde paa en saadan Maade, at det ved sit Navn eller paa anden rimelig Maade blev betegnet som det, der var autoriseret.

Siden den Tid har Sagen hvilet, og naar den nu er kommen frem igen, kan jeg ikke sige andet end, at det har min Sympati. Jeg tror ogsaa, at det vil være heldigt, at man kommer bort fra den nuværende Ordning. Jeg kan ikke se rettere, end at det vilde være til Gavn for alle, om man indrettede denne Sag paa en rimelig og fornuftig Maade, saaledes, at alt, hvad der er af retslige og dermed i Klasse staaende Bekendtgørelser samledes i eet Blad, som ikke havde noget andet at gøre end at optage disse Bekendtgørelser. Det vilde, som den ærede Minister allerede bemærkede, være fordelagtigt for dem, der skulle indrykke disse Bekendtgørelser, navnlig retslige Bekendtgørelser uden for Kjøbenhavn eller uden for Sjællands Stift, fordi de ville undgaa, hvad de nu ere forpligtede til, at offentliggøre Bekendtgørelsen i 2 Blade, nemlig baade i „Berlingske Tidende“ og vedkommende Stiftstidende. Og det vil utvivlsomt for mange Mennesker, som anse sig for forpligtede til, og ganske naturligt ere henviste til at holde et Blad, hvori de offentlige Bekendtgørelser findes, være meget bekvemmere og behageligere at holde et Blad, som kun indeholder saadanne. — Jeg vil altsaa sige: Tanken i sig selv har min fulde Sympati, og jeg ser heller ikke, at adskillige Hindringer, som i tidligere Tid stode i Vejen derfor, nu længere ere til Stede. Thi det er rigtigt, som den ærede Indenrigsminister meddelte, at man i alle nu bestaaende Privilegier har den Bestemmelse, at de kun gælde indtil videre, og det er udtrykkeligt sagt, i hvert Fald i flere af dem, at naar der af Lovgivningsmagten træffes en anden Ordning med Hensyn til offentlige og retslige Bekendtgørelser, skulle de finde sig deri. Der er altsaa i Virkeligheden ingen, hvis Ret man gaar for nær ved nu at tage en saadan Bestemmelse som den, der her er Tale om, der er ingen, hvis Ret krænkes derved. Der er naturligvis faktiske For-

hold, som krænkes derved, der er naturligvis Udgivere, af „Berlingske Tidende“ og Stiftstidender, som derved tabe en Indtægt og komme ind i Forhold, de hidtil ikke have været inde i, det forstaar sig, men det er ikke nogen Ret, de have, der kan ikke gøres noget Ansvar gældende mod Statsmagten. Og der kan heller ikke være Tale om, at man skulde modsætte sig denne Sag af Følelseshensyn, nemlig ud fra den Følelse, at man gjorde Uret mod de Personer, som eje disse Blade; thi de have været bekendt med, at det maatte ske en Gang, naar man kunde blive enig om det.

Jeg mener derfor, at der i og for sig ikke er noget at sige mod denne Sags Ordning, men jeg finder unægtelig, at Lovforslaget, som det her foreligger, ingenlunde, hverken i Form eller Indhold, er saa heldigt, som det kunde være.

Jeg skal for det første bemærke, at jeg ingenlunde er en Ven af Titelen, men tværtimod vil fraraade denne Titel. Det er jo slet ikke en Statstidende, vi skulle have, det er slet ikke det, det drejer sig om; en Statstidende have vi gennem Lovtidende og Ministerialtidende, det er i Virkeligheden Statstidenden, det er det officielle Organ for Statens øverste Myndigheder; deri bekendtgør de, hvad de skulle bekendtgøre. Det, der her er Tale om, er noget helt andet; det er en Kundgørelsestidende, man skal have, en Tidende, som skal være indrettet til at optage saadanne Bekendtgørelser, som have retlig og anden offentlig Interesse. I Norge har man, som bekendt, indført et Blad, som netop har dette Formaal og ikke noget andet, og det kaldes ganske naturligt overensstemmende med dette Øjemed Kundgørelsestidende. Ogsaa dette Blad skal være en Kundgørelsestidende og ikke andet. Lad os dog endelig ikke komme ind paa, at det skal være et Blad, som skal indeholde politiske Artikler, være en Statstidende, i hvilken der skal skrives politiske Artikler og deslige, det maa man jo absolut bort fra. Men det er lagt meget nær, naar man har Udtrykket Statstidende, og aller mest, naar man ser, at der i Slutningen af § 1 staar: „I Statstidenden kan endvidere indrykkes, hvad Regeringen finder Anledning til at meddele Offentligheden“. Hvis man derved sigtede til Bekendtgørelser og deslige fra Ministrene, saa behøvedes det ikke, thi det kan gøres i Ministerialtidende og det kommer ogsaa der. Hvis man derimod sigter til, at Regeringen der skal kunne gøre Propaganda for sine po-